

glede romana nimamo ničesar učiti; k večjemu, kako se roman ne sme pisati. To se glasi sicer prevzetno, ali je resnica!

Vzor našim povestim naj bodo ruski romani, nad katerimi je vselej, če so tudi zelo naturalistiški, kakor lahna dišava razlit duh poezije, katerega pogosto zastonj iščeš v drugih realistiških spisih. Vzor našim pisateljem naj bodejo ruski realisti: Gogol, Turgenjev, Dostojevskij, Tolstoj i. dr. Kdor bi utegnil misliti, da se navdušujem za ruske pripovednike po večjem iz simpatij do sorodnega naroda, temu navedem ta-le glas iz nemškega tabora: »Was für Frankreich Balzac und Flaubert, bedeutet für Russland Gogol: die grosse Auferstehung einer Kunst, die fortan nur mehr gibt, was ist, und nicht, was scheint. Dostojewski, Tolstoi, Tschernyschewski und der in Deutschland noch zu wenig gewürdigte Wssjewold Garschin, sie Alle, die nahe daran sind, mit der cynischen Erhabenheit ihrer Kunst unsere deutschen Romanfabrikanten und Fabrikantinnen zu Tode zu knuten, sie Alle haben zu Füßen Gogol's gesessen.« (Neue freie Presse, 11. julija 1896; podlistek: »Der Mantel«. (N. Gogol). Von M. E. delle Grazie).¹⁾

¹⁾ Glej drugo točko današnjega listka.

Pesem.

Zaprta so njena okenca,
In ona spi božji sen.
A kje bi jaz spal, kako bi jaz spal?
Pod milo nebo grem ven.

Tu . . . tam . . . se utrne zvezdica
Kot solza iz oči,
O krasni ljubezni šepečejo
Bleščeči tisoči.

Med njimi kot srebrn čoln
Pa plove blede ščip;
Smehljajo se mu zvezdice,
Ko skrije se za hrib.

A da bi mojo znali bol
Bleščeči tisoči,
Sožalno bi jim padale
Solzice iz oči.

Mihael Mihajlov.

